

Arrest

nr. 257 739 van 7 juli 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HOOYBERGHS
Azalealaan 25
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 19 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 februari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 maart 2021 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HOOYBERGHS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 augustus 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner van mevrouw P.Y.J. van Franse nationaliteit.

1.2. Op 16 februari 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.08.2020 werd ingediend door:
(...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene doet een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn partner, de genaamde P.Y.J. (...) (RR: (...)) van Franse nationaliteit.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene heeft verschillende pv's opgelopen in een relatief korte periode, in casu van 2019 tot 2020, waaronder:

- GE.60.LA/00948220 Drugs / bezit
- TU.60.L1/00280020 Drugs / bezit
- TU.12.L1/00270820 Gewone diefstal
- TU.62.L1/00711720 Bijz. wet volksgezondheid
- AN.12.LB/09347319 Gewone diefstal
- AN.12.LB/09343719 Gewone diefstal
- AN.55.LB/09345519 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging

Uit de aard, de ernst en de vaststelling dat de feiten van recente datum zijn, blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Vandaar dat overeenkomstig art 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sedert 06.09.2019 wettelijk samenwonend is met zijn partner, de genaamde P.Y.I. (...) (RR: (...)) van Franse nationaliteit

Desondanks heeft betrokkene zich ertoe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn partner. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen en verkeersregels in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Deze onwil tot integratie van betrokkene blijkt ook uit het feit dat het herhaaldelijke inbreuken betreft inzake drugbezit en gewone diefstal. 'Drugverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer). Het herhalen van deze feiten getuigen wel degelijk van het niet-geïntegreerd zijn van betrokkene en evenmin van integratie na te streven.

Er wordt bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat zijn partner in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.

Conform artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dient in dit geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van oorsprong.

Er kan verder worden opgemerkt dat, gelet betrokkene op economisch actieve leeftijd is en er nergens in het dossier sprake is van enige medische problematiek op zijn naam, het redelijk is aan te nemen dat niets hem een terugkeer naar het land van herkomst of oorsprong verhindert. Betrokkene is heden 31 jaar en heeft nooit eerder legaal verblijf verkregen in België. Voor zover betrokkene toch nog in België zou verbleven hebben kan echter opgemerkt worden dat er bezwaarlijk gesteld kan worden dat hij rechten zou kunnen ontleen aan illegaal verblijf dat aan eventueel regulier verblijf voorafgaat. De duur van zijn verblijf in België kan aldus een terugkeer naar het land van herkomst of oorsprong niet in de weg staan: gelet betrokkene heden sinds 06.09.2019 in België verblijft, kunnen we stellen dat dit uitermate kort is in vergelijking met de duur van het verblijf in zijn land van herkomst of origine, waardoor het redelijk is te stellen dat zijn banden met het land van herkomst sterker zijn dan die met België.

Wat betrokkenes gezinssituatie betreft dient opgemerkt te worden dat een gezinsleven voor betrokkene kennelijk geen voldoende motivatie uitmaakt om zich conform de bestaande regelgeving te gedragen. Desondanks heeft betrokkene zich er immers toe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover zijn partner, zoals zou mogen verwacht worden. Bovendien had hij moeten weten dat het stellen van strafbare feiten niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41357 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 3, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 43 en 45, §2 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet aan de vereiste voorwaarden voldoet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in hoedanigheid van familielid van een burger van de unie of een ander familielid van een burger van de unie. De bestreden beslissing stelt dat het verblijf op basis van artikel 43 van de vreemdelingenwet geweigerd wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Er wordt gesteld dat verzoeker verschillende pv's heeft "opgelopen" in een relatief korte periode. Vervolgens wordt een opsomming gegeven van zeven pv's en hun kwalificatie. Hierbij wordt zonder meer gesteld dat uit de aard, de ernst en de vaststelling dat de feiten van recente datum zijn, blijkt dat

het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Artikel 43 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...)

Artikel 45, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...)

In toepassing van artikel 43 juncto 45, §2 van de vreemdelingenwet moet blijken dat er redenen zijn om te oordelen dat verzoekende partij door haar gedrag actueel een werkelijk en voldoende ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Het gedrag moet een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Dit blijkt niet uit de motieven van de bestreden beslissing.

Er is geen sprake van strafrechtelijke veroordelingen.

Met betrekking tot de aangehaalde pv's verwijst de bestreden beslissing louter naar de gegevens die voorkomen in de Algemene Nationale Gegevensbank (ANG), namelijk het notitienummer en een kwalificatie, zonder de precieze aard van de feiten, de concrete handelingen, de context of de data te specificeren.

Over de aard en de ernst van de pv's laat de bestreden beslissing ons in het ongewisse. De ernst van de feiten kan niet louter afgeleid worden uit de kwalificatie. De pv's hebben alleszins niet geleid tot een strafrechtelijke veroordeling.

Enige verduidelijking aangaande de concrete handelingen en de context, die aan deze pv's ten grondslag liggen, ontbreekt. De bestreden beslissing maakt een loutere opsomming van PV's en hun kwalificatie.

De bestreden beslissing meent de ernst van de feiten klaarblijkelijk louter te kunnen afleiden uit de kwalificatie, waarbij het niet noodzakelijk wordt geacht te verduidelijken dat er aan de feiten omstandigheden ten grondslag zouden liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

Er wordt geen datering van de feiten vermeld. Nochtans wordt er wel geponeerd dat de feiten van recente datum zouden zijn.

Er gebeurde geen concreet onderzoek naar de persoonlijke situatie van verzoeker.

"Het louter poneren dat bepaalde abstract geformuleerde feiten een zodanige ernst vertonen dat hieruit kan worden afgeleid dat verzoekster momenteel een gevaar voor de handhaving van de openbare orde betekent, betreft geen concreet onderzoek van verzoeksters individuele situatie." (RvV 22 mei 2017, nr. 187.290)

"Het louter poneren in de bestreden beslissing dat "de aard en de veelheid" van de feiten aantonen dat verzoekers persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, is geen afdoende motivering." (RvV 28 maart 2019, nr. 219.091)

Evenmin is duidelijk wat het aandeel van verzoeker is in deze pv's.

De bestreden beslissing maakt ook niet duidelijk dat de beslissing in overeenstemming is met het evenredigheidsbeginsel. Het louter poneren dat zij in overeenstemming is met het familiaal belang, is uiteraard niet voldoende.

De materiële motiveringsplicht en de artikelen 43 en 45§2 van de Vreemdelingenwet worden dan ook geschonden.

Het middel is gegrond."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 43 en 45, §2 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.4. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

(...);

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verder bepaalt artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet:

“§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

Inzake de redenen van openbare orde, zoals vermeld in het toegepaste artikel 43 van de Vreemdelingenwet, wordt in artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet aldus vermeld dat de beslissingen zoals vermeld in artikel 43 van de Vreemdelingenwet, in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van het familielid van de burger van de Unie. Het gedrag van dit familielid van een burger van de Unie moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging zijn voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet, dat werd hersteld en vervangen door artikel 35 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017) (hierna: de wet van 24 februari 2017), vormt een omzetting van artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG) (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) om de begrippen “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen” nader te duiden. Het Hof heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, Byankov).

Het Hof heeft het ook passend geacht om de rechtspraak over openbare orde en nationale veiligheid ontwikkeld in het kader van richtlijn 2004/38/EG, naar analogie toe te passen op strafrechtelijk

veroordeelde derdelanders die een afgeleid verblijfsrecht aan artikel 20 van het VWEU of artikel 21 van het VWEU ontleen (cf. conclusie van advocaat-generaal Szpunar van 4 februari 2016 in zaak C-165/14 alsook HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 54-67, 81 en 84-86; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 36, 40-42, 48-49).

In zijn rechtspraak licht het Hof toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een weigering van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de weigering of de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele weigering van het verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de weigering van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het komt de gemachtigde toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert.

Artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dat de in de artikelen 43 en 44bis van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen “in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel”.

3.5. De verzoekende partij voert onder meer aan dat in toepassing van artikel 43 *juncto* artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet moet blijken dat er redenen zijn om te oordelen dat zij door haar gedrag actueel een werkelijk en voldoende ernstig gevaar vormt voor de openbare orde, dat dit niet uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt, dat er geen sprake is van strafrechtelijke veroordelingen, dat de bestreden beslissing met betrekking tot de aangehaalde processen-verbaal louter verwijst naar de gegevens die voorkomen in de Algemene Nationale Gegevensdatabank, namelijk het notitienummer en een kwalificatie, zonder de precieze aard van de feiten, de concrete handelingen, de context of de data te specificeren, dat de bestreden beslissing haar over de aard en de ernst van de processen-verbaal in het ongewisse laat, dat de ernst van de feiten niet louter kan worden afgeleid uit de kwalificatie, dat de processen-verbaal alleszins niet hebben geleid tot een strafrechtelijke veroordeling, dat enige verduidelijking aangaande de concrete handelingen en de context die aan deze processen-verbaal ten grondslag liggen, ontbreekt, dat de bestreden beslissing een loutere opsomming van processen-verbaal

en hun kwalificatie maakt, dat de bestreden beslissing de ernst van de feiten klaarblijkelijk louter meent te kunnen afleiden uit de kwalificatie, waarbij het niet noodzakelijk wordt geacht te verduidelijken dat er aan de feiten omstandigheden ten grondslag zouden liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde, dat er geen concreet onderzoek naar haar persoonlijke situatie gebeurde, dat het evenmin duidelijk is wat haar aandeel is in deze processen-verbaal.

3.6. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert dat het verblijfsrecht aan de verzoekende partij dient geweigerd te worden op basis van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, met name om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. De verwerende partij motiveert hierover concreet als volgt:

“Betrokkene heeft verschillende pv’s opgelopen in een relatief korte periode, in casu van 2019 tot 2020, waaronder:

- GE.60.LA/00948220 Drugs / bezit
- TU.60.L1/00280620 Drugs / bezit
- TU.12.L1/00270820 Gewone diefstal
- TU.62.L1/00711720 Bijz. wet volksgezondheid
- AN. 12.LB/09347319 Gewone diefstal
- AN. 12.LB/09343719 Gewone diefstal
- AN.55.LB/09345519 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging

Uit de aard, de ernst en de vaststelling dat de feiten van recente datum zijn, blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Vandaar dat overeenkomstig art 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden.”

3.7. Zoals de verzoekende partij aanvoert, blijkt uit voornoemde motieven dat de verwerende partij in de bestreden beslissing met betrekking tot de aangehaalde processen-verbaal louter verwijst naar het notitienummer en een kwalificatie, zonder de precieze aard van de feiten, de concrete handelingen en de context te specificeren en zonder dat wordt verduidelijkt wat haar aandeel is in deze processen-verbaal. De verwerende partij besluit hieruit vervolgens dat uit de aard, de ernst en de vaststelling dat de feiten van recente datum zijn, blijkt dat het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissing haar over de aard en de ernst van de processen-verbaal in het ongewisse laat, dat de bestreden beslissing de ernst van de feiten klaarblijkelijk louter meent te kunnen afleiden uit de kwalificatie, waarbij het niet noodzakelijk wordt geacht te verduidelijken dat er aan de feiten omstandigheden ten grondslag zouden liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde, dat er geen concreet onderzoek naar haar persoonlijke situatie gebeurde, dat het evenmin duidelijk is wat haar aandeel is in deze processen-verbaal. Er moet immers duidelijk uit de motieven van de bestreden beslissing blijken wat de aard en de ernst van de feiten precies zijn en welk mogelijk aandeel de verzoekende partij daarin gespeeld heeft om te kunnen vaststellen dat het gedrag van de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor en fundamenteel belang van de samenleving. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de verwerende partij dienaangaande een onderzoek heeft gevoerd doch slechts dat zij gemeend heeft dat het loutere feit dat de naam van de verzoekende partij in zeven processen-verbaal voorkomt in de periode van 2019 tot 2020, waarbij zij rekening houdt met de kwalificatie die aan de feiten vermeld in deze processen-verbaal wordt gegeven, inhoudt dat het gedrag van de verzoekende partij, gelet op de aard en ernst van de feiten evenals het gegeven dat de feiten van recente datum zijn, een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang in de samenleving. De verwerende partij meent de aard en de ernst van de feiten klaarblijkelijk louter te kunnen afleiden uit de kwalificatie van de feiten waarvoor ten aanzien van haar een proces-verbaal werd opgesteld, waarbij zij het niet noodzakelijk acht te verduidelijken dat er aan de feiten omstandigheden ten grondslag liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Dergelijke handelwijze is evenwel niet te verzoenen met de hierboven beschreven rechtspraak van het Hof, waarin de noodzaak tot dergelijke verduidelijkingen wordt benadrukt, zelfs bij strafrechtelijke veroordelingen, waarvan *in casu* zelfs geen sprake is. Het louter poneren dat uit de aard en de ernst van bepaalde abstract geformuleerde feiten/kwalificaties kan worden afgeleid dat het gedrag van de

verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, betreft geen concreet onderzoek van de individuele situatie van de verzoekende partij. Aldus blijkt hieruit niet dat de beslissing tot weigering van verblijf werd gebaseerd op het persoonlijke gedrag van de verzoekende partij.

3.8. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen verwijst naar de bestreden beslissing en stelt dat een degelijk, individueel en zorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar de beweringen van de verzoekende partij, doch zoals hoger blijkt, volstaat de daarin opgenomen motivering niet om vast te stellen dat het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

In de mate dat de verwerende partij voorhoudt dat de verzoekende partij geen concrete en uitgewerkte elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat haar gedrag geen reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde zou uitmaken, gaat zij eraan voorbij dat het haar toekwam om bij het nemen van de bestreden beslissing aan te tonen dat het gedrag van de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, wat zij aldus, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet heeft gedaan. Het betoog dat niets in het administratief dossier of in de voorgebrachte documenten toelaat om te stellen dat de verzoekende partij geen reële, actuele en bijzonder ernstige bedreiging meer vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij omwille van het bestaan van niet te verwaarlozen omstandigheden die een verdwijning of vermindering van de bedreiging veronderstellen, is in die zin niet dienstig.

De verwerende partij stelt dat duidelijk wordt aangegeven dat al de processen-verbaal waarvan sprake opgesteld werden binnen een zeer korte tijdspanne en veelal dezelfde feiten betreffen, maar zoals reeds gesteld kan uit de summier vermelding ter zake in de bestreden beslissing niet blijken wat de precieze aard en ernst van de “veelal dezelfde feiten” is en welk aandeel de verzoekende partij daar mogelijk in gespeeld heeft.

De verwerende partij houdt verder voor dat de materiële vaststellingen zoals vervat in het administratief dossier, zijnde de processen-verbaal, voldoende zijn om te besluiten tot het gevaar dat de verzoekende partij uitmaakt voor de openbare veiligheid en dit los van elk oordeel of vonnis, dat niets toestaat om de waarachtigheid van deze vaststellingen te betwisten, dat zij geldig heeft kunnen motiveren door de bestreden beslissing te baseren op de stukken zoals aanwezig in het administratief dossier, maar gaat eraan voorbij dat de processen-verbaal zich geenszins in het administratief dossier bevinden. De Raad merkt op dat slechts de volgende – in dit verband relevante - stukken zijn terug te vinden in het administratief dossier: (i) een document “*bevraging ANG*” waaruit blijkt dat verzoekende partij voorkomt in processen-verbaal met volgend notitienummer en volgende kwalificatie: GE.60.LA/00948220 Drugs / bezit, TU.60.L1/00280620 Drugs / bezit, TU.12.L1/00270820 Gewone diefstal, TU.62.L1/00711720 Bijz. wet; volksgezondheid, AN.12.LB/09347319 Gewone diefstal, AN.12.LB/09343719 Gewone diefstal en AN.55.LB/09345519 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging en (ii) een “*administratief verslag vreemdelingencontrole*” van 14 augustus 2019 met nr. AN.12.LB.093437/2019 waaruit blijkt dat een persoon werd gevat dewelke voldoet aan de beschrijving van een winkeldief en dat die persoon werd geïdentificeerd als de verzoekende partij. De verwerende partij kan dan ook in die zin niet dienstig betogen dat de processen-verbaal voldoende zijn om te besluiten tot het gevaar dat de verzoekende partij uitmaakt voor de openbare veiligheid, daar de processen-verbaal zich niet in het administratief dossier bevinden en betreffende de diefstal vastgesteld op 14 augustus 2019 de verwerende partij niet stelt, nog minder aannemelijk maakt, dat uit deze gegevens alleen, met name dat de verzoekende partij voldoet aan de beschrijving van een winkeldief, afdoende kan blijken dat het gedrag van de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

3.9. Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van de artikelen 43, §1, 2° en 45, §2 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

3.10. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 februari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER